

Arrest

nr. 212 122 van 8 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 bus 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juni 2014 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 13 maart 2018 met nummer 240.997 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juli 2016 met nummer 171 960 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 11 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Dhr F.S.M. wordt op 27 september 2012 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoekster dient bij de Belgische ambassade te Islamabad op 24 oktober 2013 een aanvraag in tot afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging (type D) met dhr. F.S.M., in de hoedanigheid van echtgenote.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 april 2014 een beslissing tot uitstel van het nemen van een beslissing aangaande de visumaanvraag, teneinde verzoekster toe te laten bijkomende documenten over te maken.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 juni 2014 een beslissing tot weigering van de afgifte van het visum. Deze beslissing, die verzoekster op 26 juni 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011. Overwegende dat op 24/10/2013 een aanvraag gezinshereniging werd ingediend door F.F., geboren op [...], van Afghaanse nationaliteit, om haar veronderstelde echtgenoot F.S.M. geboren op [...], erkend vluchteling van Afghaans origine, in België te vervoegen. Aangezien ter staving van het huwelijk een affidavit werd voorgelegd waarin op eer verklaard wordt dat betrokkenen op 27/03/2011 in het huwelijk zouden getreden zijn. Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht;

Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat dergelijke uittreksels om een afstammingsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen; De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het administratieve dossier waarover zij beschikt; Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen aangezien de heer F. in zijn asielaanvraag, dd 17/06/2011 verklaarde ongehuwd te zijn. Deze informatie werd door de heer F. bevestigd bij zijn interview op het CGVS in september 2012. Daarenboven maakt de heer F. in zijn asielaanvraag verschillende malen melding van zijn voormalige verloofde, die uitgekozen was voor hem maar waar de relatie mee beëindigd zou zijn. Overwegende dat de heer F. bij het ondertekenen van zijn asielaanvraag kennis van nam dat hij zich blootstelde aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds de familieleden waarvan hij het bestaan verborgen zou houden, zouden kunnen geweigerd worden zich bij hem te voegen. Aangezien wegens de bovenstaande tegenstrijdigheden de huwelijksband op onvoldoende wijze aangetoond werd en het recht op gezinshereniging dus niet geopend wordt. Het voorgelegde document kan niet worden erkend in België en de visumaanvraag wordt verworpen. [...]”

Dit betreft de bestreden beslissing.

1.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt bij arrest van 15 juli 2016 met nummer 171 960 het schorsings- en annulatieberoep dat verzoekster op 24 juli 2014 heeft ingesteld tegen de beslissing zoals bedoeld in punt 1.4.

1.6. Verzoekster dient op 22 augustus 2016 een cassatieberoep in tegen het arrest van de Raad, zoals bedoeld in punt 1.5.

1.7. De Raad van State vernietigt bij arrest van 13 maart 2018 met nummer 240.997 het arrest van de Raad, zoals bedoeld in punt 1.5.

1.8. De Raad doet thans, in een anders samengestelde kamer, opnieuw uitspraak over de bestreden beslissing zoals bedoeld in punt 1.4.

2. Onderzoek van het beroep

Samenvatting van de relevante argumenten van de partijen

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van artikel 10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster verduidelijkt dat zij haar aanvraag tot afgifte van een visum heeft ingediend op 24 oktober 2013, waarbij de thans bestreden beslissing slechts werd genomen op 16 juni 2014 en ter kennis werd gebracht op 7 juli 2014. Verzoekster citeert artikel 10ter §2 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat *“de beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in §1, getroffen en betekend.”* [...] *“Indien na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing getroffen werd, moet de machtiging tot verblijf verstrekt worden.”* Verzoekster betoogt dat de wet duidelijk is. Bij gebrek aan een beslissing binnen een termijn van zes maanden, dan wel een met reden omklede beslissing tot verlenging van de termijn, *quod in casu*, dient verzoekster automatisch in het bezit te worden gesteld *“van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”*.

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat, overeenkomstig artikel 12bis, §2, derde en vijfde lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot verlenging van de termijn werd getroffen op 24 april 2014. Hij stelt dat deze beslissing zich in het administratief dossier bevindt. Verweerder betoogt dat er derhalve geen sprake is van een overschrijding van de beslissingstermijn.

Het toepasselijk nationale recht en Unierecht

2.3. Artikel 10, §1, eerste lid, 3°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet – dat, in plaats van het door verzoekster geciteerde artikel 10ter van laatstgenoemde wet, op verzoeksters situatie van toepassing is – luidt als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° [...]

2° [...]

3° [...];

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.] Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam [...].”

2.4. Artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Deze wetsbepaling is nu nog steeds van kracht, met dien verstande dat de beslissingstermijn werd verlengd van zes naar negen maanden, die dan kan worden verlengd met een periode van tweemaal drie maanden.

2.5. Artikel 10, §1, eerste lid, 3°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet betreft een omzetting van artikel 4, lid 1, a) van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), dat luidt als volgt:

*“De lidstaten geven uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan, toestemming tot toegang en verblijf aan de volgende gezinsleden:
a) de echtgenoot van de gezinshereniger.”*

2.6. Artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet betreft een omzetting van artikel 5, lid 4 van de richtlijn 2003/86/EG, dat luidt als volgt:

“Zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, stellen de bevoegde instanties van de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, kan de in de eerste alinea genoemde termijn verlengd worden.

Een eventuele beslissing tot afwijzing van het verzoek wordt gemotiveerd. Gevolgen van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de in de eerste alinea genoemde termijn moeten bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.”

2.7. Artikel 3.5 van de richtlijn 2003/86/EG luidt als volgt:

“Deze richtlijn laat de mogelijkheid van lidstaten om gunstigere bepalingen vast te stellen of te handhaven onverlet.”

Overzicht van de nationale rechtspraak in huidige zaak

2.8. De Raad van State heeft bij arrest van 13 maart 2018 met nummer 240.997 het arrest van de Raad van 15 juli 2016 met nummer 171 960 vernietigd. Verzoekster herhaalde in het kader van dit cassatieberoep haar standpunt dat zij van oordeel is dat de wettelijke bepalingen duidelijk voorzien in de afgifte van een verblijfskaart, indien geen beslissing is getroffen binnen de voorziene beslissingstermijn. De Belgische staat benadrukte dat een automatisch toelating tot verblijf niet aan de orde kan zijn, aangezien de huwelijksband als basis van het voorgehouden verblijfsrecht onvoldoende bewezen is en de grondslag voor het verblijfsrecht aldus niet bestaat.

2.9. De Raad van State gaat in zijn arrest over tot de volgende vaststellingen:

a) Artikel 12bis, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verlenging van de beslissingstermijn dient te geschieden middels *“een met reden omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager”*. Het loutere gegeven dat een beslissing tot verlenging van de beslissingstermijn is opgenomen in het administratief dossier, zoals *in casu*, volstaat niet opdat de beslissingstermijn rechtsgeldig is verlengd. Hiervoor is vereist dat deze beslissing, die met reden omkleed dient te zijn, aan verzoekster werd betekend, quod non in casu.

b) Buiten de in casu niet van toepassing zijnde mogelijkheid tot beslissing tot verlenging van de termijn gelden de beslissingstermijn en de gevolgen van de overschrijding ervan, zoals opgenomen in artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet, met name de verlenging van de toelating tot verblijf, zonder uitzondering, ook indien er twijfel bestaat over het huwelijk. De Raad van State stelt hierbij dat *“de wet geen uitzondering [voorziet] op voornoemde verplichting naargelang de eventuele weigeringsgrond”* en baseert zich hiervoor op passages uit twee arresten van het Grondwettelijk Hof, met name:

- overweging B.7.1. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 4 november 2010 met nummer 128/2010 (*“Artikel 12bis, § 2, derde tot vijfde lid, van de Vreemdelingenwet houdt voor de betrokken vreemdeling een dubbele waarborg in: enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.”*);

- overweging B.7.3. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nummer 121/2013 (*“Op grond van artikel 12bis, § 2, van de wet van 15 december 1980 moet de beslissing over de aanvraag van de toelating tot verblijf van het familielid van de vreemdeling die wordt vervoegd zo snel mogelijk en uiterlijk binnen de zes maanden na de datum van de aanvraag worden genomen. In uitzonderlijk complexe dossiers kan die termijn tweemaal met een periode van drie maanden worden verlengd, zodat in elk geval een beslissing moet worden genomen binnen de termijn van één jaar, te rekenen vanaf de datum van de aanvraag.”*).

2.10. Op grond van voorgaande elementen besluit de Raad van State: *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet zonder schending van artikel 12bis, §2, derde en zesde lid van de vreemdelingenwet oordelen dat de in die bepalingen vastgelegde termijn niet geldt wanneer de verwerende partij nadat de termijn is verstreken alsnog zou vaststellen dat de vereiste huwelijksband niet is aangetoond en de aanvraag zou verwerpen.”*

Motivering van de verwijzing

2.11. Kernpunt van huidige discussie betreft de vraag of in de situatie van een vreemdeling – die gezinshereniging verzoekt met een derdelander die in België is erkend als vluchteling, doch die niet aantoonbaar voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden – door de Belgische autoriteiten dient te worden overgegaan tot de automatische afgifte van een verblijfskaart, indien een beslissing door de bevoegde overheid is uitgebleven binnen de gestelde beslissingstermijn.

2.12. Zoals hierboven reeds gesteld heeft de Raad van State in deze geoordeeld dat artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat aan verzoekster – die de vereiste huwelijksband niet afdoende heeft bewezen – automatisch een verblijfskaart dient te worden verstrekt, indien een beslissing uitblijft binnen de voorziene beslissingstermijn. De Raad van State verwijst hiervoor naar de duidelijke bewoordingen van voormelde wetsbepaling, die niet in uitzonderingen naar gelang de weigeringsgrond

voorziet en baseert zich tevens op de interpretatie die aan voormelde wetsbepaling werd gegeven door het Grondwettelijk Hof, in de arresten van 4 november 2010 met nummer 128/2010 en van 26 september 2013 met nummer 121/2013.

2.13. Luidens artikel 15 van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, dienen *“de administratieve rechtscolleges waarnaar de Raad van State de zaak na een arrest van cassatie heeft verwezen, [zich te] gedragen naar dit arrest ten aanzien van het daarin beslechte rechtspunt”*. Aldus is de Raad gebonden aan de in punt 2.10. vermelde beslechting van het voorliggende rechtspunt, met name dat artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verzoekster, bij het uitblijven van een beslissing binnen de gestelde beslissingstermijn, een automatisch recht op verblijf dient te worden verstrekt, niettegenstaande dat de huwelijksband in casu niet is aangetoond.

2.14. Zoals hierboven evenwel reeds werd vastgesteld, betreft artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet een omzetting van artikel 5, lid 4 van de richtlijn 2003/86/EG. Hierbij dringt zich de vaststelling op dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, RvV 204 065 - Pagina 8 Angelidaki e.a., punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Teneinde huidig geschil te kunnen beslechten, dient de Raad te achterhalen of de in punt 2.10. aangereikte beslechting – waaraan de Raad gebonden is – richtlijnconform is.

2.15. De Raad wijst er in deze op dat een gelijkaardig, doch niet identiek, geschilpunt als huidige zaak reeds werd voorgelegd aan het Hof van Justitie. Er werd namelijk een prejudiciële vraag gesteld aangaande de interpretatie van artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG, waarin onder meer concreet werd gevraagd of laatstgenoemde bepaling verhindert dat een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger automatisch – d.i. zonder dat is nagegaan of aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan – wordt verstrekt aan een aanvrager, indien de beslissingstermijn is overschreden. Het Hof van Justitie heeft in deze vastgesteld dat *“richtlijn 2004/38 [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”* Hierbij wordt in de overwegingen 45 en 46 geduid dat *“In dat verband [...] erop [moet] gewezen worden dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonome te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en gelijkwaardigheidsbeginsel [...]. Daarbij verzet het Unierecht zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.”* Het Hof vervolgt in de overwegingen 49 en 50 dat *“de declaratoire aard van de verblijfskaart [...] mee[brengt] dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen [...] Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.”* In overweging 55 stelt het Hof van Justitie dat *“een dergelijk stelsel haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.”* (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo t. België).

2.16. Het hierboven weergegeven arrest Diallo van het Hof van Justitie dateert van na het cassatiearrest van de Raad van State van 13 maart 2018 met nummer 204.997.

2.17. De Raad wijst erop dat het oordelen dat familieleden van derdelanders recht hebben op de automatische afgifte van een verblijfskaart bij het uitblijven van een beslissing binnen de voorziene beslissingstermijn – zonder dat wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven – zou impliceren dat familieleden van derdelanders gunstiger worden behandeld dan familieleden van Unieburgers. Luidens het arrest Diallo hebben laatstgenoemde familieleden immers geen recht op een automatische afgifte van een verblijfskaart. De Raad merkt in deze op dat de verblijfskaarten zoals bedoeld in richtlijn 2003/86/EG, evenzeer als de verblijfskaarten zoals bedoeld in richtlijn 2004/38/EG, declaratoir van aard

zijn. Hierbij kan er eveneens op worden gewezen dat richtlijn 2003/86/EG – net zoals richtlijn 2004/38/EG – tot doelstelling heeft de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging. De Raad herhaalt in deze dat het Hof van Justitie in overweging 55 van het arrest Diallo reeds heeft vastgesteld dat aan voormelde doelstelling afbreuk wordt gedaan, indien een nationale regeling het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven hoewel de grondvoorwaarden hiervoor niet vervuld zijn.

2.18. Om een arrest te kunnen wijzen in deze zaak, acht de Raad het noodzakelijk dat het Hof van Justitie zich uitspreekt over de vraag of richtlijn 2003/86/EG – met inachtneming van de artikelen 3.5 en 5.4, alsook de doelstelling ervan – eveneens verhindert dat wordt overgegaan tot de automatische afgifte van een verblijfskaart.

2.19. Gelet op al deze elementen, wordt volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie gesteld:

“Verzet richtlijn 2003/86/EG – met inachtneming van artikel 3, lid 5, alsook de doelstelling ervan, met name het bepalen van de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging – zich tegen een nationale regeling die erin bestaat dat artikel 5, lid 4 van diezelfde richtlijn aldus wordt geïnterpreteerd dat het gevolg van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de gestelde termijn bestaat uit een verplichting voor de nationale autoriteiten om ambtshalve een toelating tot verblijf aan de betrokkene te verstrekken, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven?”

2.20. De partijen werden ter terechtzitting op 4 oktober 2018 gevraagd naar hun standpunt aangaande voormelde prejudiciële vraag. Zij hebben geen bezwaren geuit.

3. Korte debatten

De Raad merkt op dat de in punt 2.19 vermelde prejudiciële vraag met zich meebrengt dat de procedure wordt geschorst totdat het Hof van Justitie hieromtrent uitspraak heeft gedaan (zie punt 23 van de Aanbevelingen aan de nationale instanties over het aanhangig maken van prejudiciële procedures (2018/C 257/01) PB 257 van 20 juli 2018, blz. 4).

4. Over het verdere verloop van de procedure

Met het oog op de beoordeling van het annulatieberoep en om proceseconomische redenen wordt het aangewezen geacht om reeds in de huidige stand van de procedure de in het dictum geformuleerde vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen.

Na antwoord van het Hof van Justitie zal de Raad de partijen opnieuw oproepen ter terechtzitting.

De partijen worden verzocht om eventuele wijzigingen van de verblijfstoestand van verzoekster onverwijld en in elke stand van het geding mee te delen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De debatten worden heropend. De verdere behandeling van het beroep wordt opgeschort tot na het antwoord van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Artikel 2

De partijen worden verzocht om eventuele wijzigingen van de verblijfstoestand van de verzoekster onverwijld en in elke stand van het geding mee te delen.

Artikel 3

De volgende prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“Verzet richtlijn 2003/86/EG – met inachtneming van artikel 3, lid 5, alsook de doelstelling ervan, met name het bepalen van de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging – zich tegen een nationale regeling die erin bestaat dat artikel 5, lid 4 van diezelfde richtlijn aldus wordt geïnterpreteerd dat het gevolg van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de gestelde termijn bestaat uit een verplichting voor de nationale autoriteiten om ambtshalve een toelating tot verblijf aan de betrokkene te verstrekken, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven?”

Artikel 4

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA